

Даниїл ДЕМЧЕНКО – учень 5-го класу Комунального закладу «Полтавська загальноосвітня школа I–III ступенів № 2 Полтавської міської ради Полтавської області», вихованець шкільного літературного гуртка «Чарівне слово».

Народився 15 січня 2008 року в місті Полтаві. З ранніх літ захоплюється цікавим космосом і природними стихіями. Великий мрійник та фантазер.

2018 року брав участь у Полтавському обласному конкурсі юних філологів «Котигорошко». 2019 року виборов диплом III ступеня на Обласному конкурсі дитячої казки, що проводився Департаментом освіти і науки Полтавської ОДА та Полтавським обласним центром естетичного виховання учнівської молоді Полтавської обласної ради.

У ПОШУКАХ СПРАВЖНЬОЇ ДРУЖБИ

В одному з міст України у дворі багатопверхового будинку жили коти. Вони ганяли голубів, горлали пісні під вікнами, а іноді билися між собою. Тільки двоє кошенят ніколи не сварилися й робили все разом. Їм подобалося вночі залазити на дах будинку й дивитися на зорі. Але найбільше котиків цікавив місяць. Вони побачили на ньому плями й вирішили, що то місячні миші повигризали нірки. Одне з кошенят було сіреньке з білими цятками. Лапки в нього біленькі, мов у шкарпетках, а на грудях – біла елегантна краватка. Очі блакитні, як зорі. Звали цього малюка Тишком. Друге кошеня – руденьке, з довгим пухнастим хутром і зеленими, мов два смарагди, очима. Його величали Мурчиком.

Якось у дворі з'явилось дивне кошлате створіння. Воно мало рожевий нашійник, пахло чистотою й відгукувалося на ім'я Пушинка. Мурчик оторопів від цього видива й навідріз відмовився йти з Тишком спостерігати за місяцем. Ображений Тишко сам подався на дах. Зрада товариша його пригнітила.

– Так друзі не роблять, – повторював собі, а його погляд наче застиг на місяці. – Якщо там є миші, то повинні бути й місячні коти. Серед них я точно знайду справжнього друга. Треба подумати, як туди потрапити.

Різні варіанти зринали в його голові та зникали, аж поки Тишко не заснув. Перед світанком котика розбудили незрозумілі звуки. Він розплющив очі й начебто запримітив, як падає зірка. Уже хотів загадати бажання, проте світило швидко наближалося й росло. Від ляку малюк не міг зрушити з місця.

– Усе, кінець! – подумав.

Але зірка зупинилася й зависла над дахом. Тишко придивився і зрозумів, що це летюча тарілка. Вона випустила три ніжки і плавно спустилася на дах. Знизу відчинився люк, і з'явився нібито звичайний кіт, тільки бірюзового кольору. Він дивно вилискував.

– Снитися, – мовив Тишко і вирішив не панікувати. Однак бірюзова істота простягла лапу, щось булькнула. Потім покрутила браслет, і відразу почувися слова котячою мовою:

– Вітаю тебе, землянине! Мене звуть Біліп. Я прилетів із планети Няв-15, що знаходиться в сузір'ї Кота. Нявряни давно спостерігають за Землею, вона нам дуже подобається. А ще ми прилітаємо сюди за молоком і смачнучою сметаною, бо своїх корів не маємо...

Нові приятелі довго сиділи поруч, розпитуючи одне одного. Тишко дізнався, що на планеті Няв-15 усі жителі мов одне ціле – однаково мислять і відчують. Напевно, це і є справжня дружба.

– Будь ласка, візьми мене із собою. Я теж хочу бути одним цілим з іншими.

– З радістю! Полетіли!

Ракета повільно здійнялася над будинком, віддаляючись від блакитної планети. Потім швидкість зросла – і вони опинилися в космосі. В ілюмінаторі все ще виднілася Земля.

– Яка ж вона гарна, – подумав Тишко, і його серце сповнилося легким смутком.

Летіли швидко й уже за кілька хвилин побачили Марс, схожий на червону пустелю. Усе навкруги було засіяне зірками. Коли пролітали через якесь скупчення каміння, Біліп пояснив, що то астероїди. Тишко дивився на все, роззявивши рота. Такого він не міг собі й уявити. Невдовзі перед ними постали дві сині мерехтливі кулі – два сонця планети Няв-15.

Здійснили посадку на космодромі. Мандрівників зустрічав численний котячий народ, який уже знав про Тишка, бо нявряни мають тісний телепатичний зв'язок. Першого землянина зустрічали з усмішками та ласощами.

Планета мала чудернацький вигляд. Два сині сонця розмальовували її в незвичні для жителів Землі кольори. Коли одне сідало за обрій, друге вже сходило. Тут росли дерева, на яких визрівали плоди, схожі на наші сосиски. Котам вони дуже смакували. Ще були озера із зеленою водою, у яких плавали розумні риби. Подеколи в них відпадали хвости, наче в земних яйцірок, і згодом відростали, а ті, що відпали, перероблялися на котячі консерви.

Тишко був щасливий. Щодня він довідувався про нове, навіть вивчив кілька слів: думало – це голова, някчач – це рот, ходили – лапи, чіпляли – кігті, накопичувач котячого смутку – спина, зона впевненості в завтрашньому дні – хвіст...

Усе подобалося малому землянинові, та все частіше він згадував Мурчика. Хотілося поділитися з ним враженнями, почути його думку. Тож Тишко вдивлявся в зоряне небо в пошуках маленької блакитної рідної планети. Він сумував за домом, тільки на відстані зрозумівши, що мав там справжнього друга, а тепер його втратив.

Нявряни відчули настрій свого гостя. Було вирішено повернути його на Землю. Перед відльотом усі довго обіймалися й обіцяли пам'ятати одне одного...

Мить, коли Тишко ступив на рідну землю, він не забуде ніколи. Серце співало і стрибало в грудях. Він

побачив Мурчика. Друзі обнялися й пообіцяли більше ніколи не розставатися.

– Я знайшов нам нову домівку, – пронявчав Мурчик. – Хлопчик Даня дуже любить котів. Він живе в будинку з великим подвір'ям. Там є хатинка, у якій мешкаю я. Тобі там теж буде місце.

Друзі оселилися разом. Тепер кожного вечора вони з Данею лежать на подвір'ї у траві та дивляться на зорі. Хлопчик мріє розвідати небесні простори, а Тишко шкодує, що не знає людської мови. Він тоді розповів би Дані про свої неймовірні мандри, про те, які зірки зблизька і яка гарна наша планета з космосу. Але найкраща вона, коли лежиш горілиць на траві з товаришем і дивишся на зоряне небо.

Іванна БРАЙКО – учениця 8 класу Полтавського міського багатoproфільного ліцею № 1, навчається в групі іноземної філології.

Народилася 5 серпня 2005 року в місті Полтаві. Змалечку виявляла різнобічні творчі здібності. Володарка Гран-прі Міжнародного конкурсу дитячих відеокліпів (Чехія, 2014), Міжнародного конкурсу-фестивалю «Соняшник» у номінації «Художнє читання» (2016), Конкурсу знавців англійської мови та зарубіжної літератури для учнівської молоді Полтавщини в номінації «Пісня» (2017), численних призових місць міжнародних і всеукраїнських конкурсів талантів у номінаціях «Естрадний вокал», «Акторське мистецтво», «Сучасна хореографія». 2018 року стала героїнею однієї з програм про талановитих дітей «Future UA» на каналі UATV.

Нещодавно за підтримки своєї вчительки української мови й літератури Наталії Іванівни Білик зробила успішну спробу і в науковій творчості – на терені фольклористики: перемогла в першому (міському) етапі Малої академії наук України (2018) і стала срібною призеркою другого (обласного) етапу (2019). Продовжує натхненно досліджувати народну казку та її вплив на український культурний простір. Окремі напрацювання юної науковки пропонуємо для ознайомлення читачам «Рідного краю».

ОБРАЗ КОТИГОРОШКА: ЛІТЕРАТУРНА Й АНІМАЦІЙНА ВЕРСІЇ

В усній народній творчості наявна низка персонажів, що здобули широку популярність. З-поміж них – Котигорошко, образ якого осмислений у різних фольклорних сюжетах. Він відомий, зокрема, з українських, білоруських, російських народних казок під іменами Котигорошко, Котигорох, Покотигорошок, Покатигорошко (білор. Пакацігарошак, рос. Покатигорошек, Катигорошек), існує й українська билина про Котигорошка. Дослідниця М. Демедюк зауважує, що, порівняно з казковими традиціями інших народів, кількість українських сюжетів про цього богатира якісно вирізняється [2, с. 169].

Образ Котигорошка вивчали головню в аспекті фольклорного побутування (М. Демедюк [2; 3], Л. Дунаєвська [4] й ін.), але він давно вийшов за межі усної народної творчості, що потверджують українська художня література й загалом сучасний культур-

ний простір. Потреба його дослідження в ширшому контексті зумовила **актуальність** нашої розвідки. **Об'єктом дослідження** стали твори художнього й анімаційного мистецтва, у яких функціює образ Котигорошка.

Мета роботи – виявити особливості авторської рецепції образу Котигорошка, дослідити його вплив на український мистецький простір.

Реалізація цієї мети передбачає виконання таких **завдань**: 1) виявити твори художньої літератури, у яких використано образ Котигорошка, і проаналізувати шляхи його інтерпретації; 2) визначити специфіку творення анімаційних образів Котигорошка.

Українські письменники неодноразово зверталися до образу цього богатира-добротворця, на що часто вказували вже заголовком твору, як-от: «Котигорошок» (Антін Лотоцький), «Котигорошко» (Ана-